

[Camre.]

sen for ministerens lovforslag, når det fremkommer.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg kunne egentlig nøjes med at sige ja, men jeg vil gerne føje til, at fra den tid, jeg var formand for Rådet for større Færdselssikkerhed, har jeg erfaring for, at der mellem rådet og fjernsynet, Danmarks radio i det hele taget, har været det bedst tænkelige samarbejde, og det undrer mig derfor, at man på dette punkt endnu ikke har været imødekommende nok. Nu kan man vel rejse det spørgsmål, om sagen er moden, så længe der ikke er et aktuelt lovgivningsinitiativ parat. Det er tænkeligt, at man har haft den opfattelse enten i Rådet for større Færdselssikkerhed eller i fjernsynet eller begge steder, at når der kommer et lovforslag på bordet herinde i folketinget, er tiden inde til at komme med den propaganda, der er behov for. Hvis man nu iværksætter en propaganda på et tidspunkt, da der ikke lige forestår en lovgivning på dette område, kunne man måske gøre fortræd, og det skulle nødvendigvis være resultatet af en fjernsynskampagne.

Otto Mørch: Jeg er meget tilfreds med og også meget glad for ministerens noget forsigtige svar på hr. Camres spørgsmål, for det er rigtigt, som ministeren meget stærkt har understreget, at der er meget alvorlige problemer forbundet med at gennemføre en lovgivning, hvorved vi tvinger folk til at bruge sikkerhedssele i alle situationer. Må jeg blot nævne en ting, som jeg faktisk gerne vil have ministerens kommentar til. Tænker vi os, at føreren eller vedkommende, der sidder ved siden af føreren, er en svanger kvinde, har man erfaring for, at brug af sikkerhedssele som mange gange kan redde moderens liv, ødelægger fosteret. Her ligger altså et juridisk problem, her ligger et erstatningsproblem, og derfor er jeg vældig glad for justitsministerens noget forsigtige svar.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er ganske enig med hr. Otto Mørch i, at når vi til sin tid skal udforme nogle regler om tvungen brug af sikkerhedssele — hvis vi kommer så vidt, det forbehold er jeg jo indtil videre nødt til at tage — må man gøre visse undtagelser, og blandt undtagelserne må formentlig være svangre kvinder. Men det fremgik jo også af det, jeg sagde i mit første indlæg, at det arbejde, som nu udføres, foregår i samvirke med eksperter i de respektive lande, bl. a. med læger, og jeg går ud fra, at de nok skal tage højde også for det problem, som her er rejst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Jakobsen* til boligministeren:

„Hvilke oplysninger kan ministeren give om antallet af tomme lejligheder i Frederiksberg kommune, og hvad agter ministeren at gøre for at få boliglovgivningens bestemmelser overholdt?“

(Spm. nr. 151).

Skriftlig begrundelse.

Dagbladet Politiken meddelte den 16. februar 1973, at der står i hundredvis af lejligheder tomme på Frederiksberg.

I samme dagblad er senere — den 17. februar og 20. februar 1973 — oplyst, at bestemmelsen om, at hver 5. ledigblevne lejlighed i det almennyttige boligbyggæri skal stilles til rådighed for udsanerede, ikke er blevet overholdt, men at Frederiksberg kommune tværtimod gennem Københavns Grundejerforening fik genhuset 175 mindrebedidlede familier i andre kommuner i forbindelse med den eneste gennemførte større saneringssag på Frederiksberg.

Ministeren har ifølge dagbladet Aktuelt den 21. februar 1973 bekræftet, at man på Frederiksberg overtræder lovgivningen på to områder, nemlig bestemmelserne om, hvor længe en lejlighed må stå tom, og førnævnte regel om genhusning.

Det er uacceptabelt, at lovens bestemmel-